

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ 1

Η πολιτιστική κληρονομιά του αγροτικού χώρου και οι πολιτικές της

Διεύθυνσης Νεότερης Πολιτιστικής Κληρονομιάς (ΔΙΝΕΠΟΚ)

Από τα τέλη της δεκαετίας του '80 οι ορεινές περιοχές βρέθηκαν στο επίκεντρο αναπτυξιακών πολιτικών, κυρίως μέσω ευρωπαϊκών προγραμμάτων, που στόχευαν στην αξιοποίηση των τοπικών και περιφερειακών αγροτικών πολιτισμικών παραδόσεων, ταυτοτήτων και τοπίων. Ο αγροτικός χώρος θεωρείται πλέον δημόσιο αγαθό, η αξία του οποίου εκτείνεται σε πεδία που υπερβαίνουν κατά πολύ τον πρωτογενή τομέα παραγωγής αγροτικών προϊόντων. Στόχος των ευρωπαϊκών πολιτικών παραμένει η ενίσχυση της αρχής της πολυλειτουργικότητας της γεωργίας, δηλαδή της ανάδειξης και διαχείρισης του αγροτικού χώρου ως σημαντικού περιβαλλοντικού, αισθητικού και εν γένει πολιτιστικού αγαθού. Παράλληλα, οι πολιτικές αυτές σκοπεύουν να ενισχύσουν τις εξωγεωργικές δραστηριότητες, κυρίως στον τομέα του εναλλακτικού τουρισμού, του αγροτουρισμού και άλλων μορφών «ήπιας τοπικής ανάπτυξης». Έτσι, ως εκφάνσεις της πολιτιστικής κληρονομιάς του αγροτικού χώρου μπορούν, μεταξύ άλλων, να θεωρηθούν:

α) Το αγροτικό τοπίο, όπως αυτό διαμορφώνεται από την αλληλεπίδραση του ανθρώπου με το περιβάλλον, την ανάπτυξη των παραγωγικών δραστηριοτήτων (αγροτική παραγωγή, κτηνοτροφία κτλ.) και των παραδοσιακών τεχνών και τεχνικών (π.χ. παραδοσιακή οικοδομία, ξερολιθιά κ.ά.), και εν γένει την ιστορική διαμόρφωση των ποικίλων εμπειριών κατοίκησης (διαμόρφωση οικισμένου χώρου, οικοδομικές τέχνες, ανάδειξη ιερών χώρων κτλ.).

β) Οι αγροδιατροφικές παραδόσεις (καλλιεργητικές πρακτικές, κτηνοτροφία, αλιεία, τυροκομία, παραγωγή και κατανάλωση τροφής εν γένει) που συνεχίζουν να ασκούνται στον αγροτικό χώρο και οι οποίες σχεδόν πάντα είναι συνδεδεμένες με μακραίωνες ταυτότητες και πολιτισμικές δομές.

γ) Οι παραδοσιακές τέχνες, τεχνικές, τεχνογνωσίες και επαγγέλματα που συνδέθηκαν ιστορικά κατ' εξοχήν (φυσικά όμως όχι αποκλειστικά) με τον αγροτικό χώρο (ξύλοναυπηγική, παραδοσιακή αρχιτεκτονική, κ.ά.).

δ) Τα εθνικά δρώμενα, οι γιορτές και τα πανηγύρια, που επίσης είναι βαθιά συνδεδεμένα με τις τοπικές ταυτότητες και την αίσθηση του ανήκειν στον τόπο.

Από την άλλη πλευρά, οι έννοιες της «ανάπτυξης» και της «τοπικότητας» σε όλες τις μορφές (π.χ. τοπικά αγροδιατροφικά συστήματα), αλλά και του κοινωνικού και πολιτισμικού ρόλου του αγροτικού χώρου και των διαφόρων όψεων της ανάπτυξής του έχουν καταστεί αντικείμενο κριτικής προσέγγισης από τη σκοπιά των κοινωνικών επιστημών. Η κριτική αυτή επικεντρώνεται κυρίως στις επιπτώσεις των μεταρρυθμιστικών πολιτικών στις τοπικές αγροτικές κοινότητες, στη δημιουργία μιας υπαίθρου που διαμορφώνεται ως «σκηνικό» δραστηριοτήτων οι οποίες απλά θυμίζουν τη ζωή μιας αγροτικής κοινότητας. Επίσης, στην ιδεολογική και εξιδανικευτική κατασκευή της αγροτικότητας ως πολιτισμικού αγαθού στο πλαίσιο της εμπορικής αξιοποίησης των νοσταλγικών και ρομαντικών προδιαθέσεων των αστικών κυρίως πληθυσμών της μετα-νεωτερικότητας.

Η ανάδειξη του αγροτικού χώρου σχετίζεται άμεσα με το πλαίσιο πολιτικών διαχείρισης που εισήγαγε η Σύμβαση για τη Διαφύλαξη της Άυλης Πολιτιστικής Κληρονομιάς (UNESCO, 2003) αλλά και η Σύμβαση για την Ποικιλομορφία των Πολιτιστικών Εκφράσεων (UNESCO, 2005), η εφαρμογή των οποίων στην Ελλάδα αποτελεί αρμοδιότητα της Διεύθυνσης Νεότερης Πολιτιστικής Κληρονομιάς του ΥΠΠΟΑ.

Παράλληλα, η ΔΙΝΕΠΟΚ με τις πολιτικές για την ανάδειξη του αγροτικού χώρου ως πολιτιστικής κληρονομιάς που εφαρμόζει ενδιαφέρεται να συμβάλει:

Για περισσότερα όσον αφορά τις δράσεις και τις πολιτικές της ΔΙΝΕΠΟΚ για την πολιτιστική κληρονομιά του αγροτικού χώρου μπορεί κανείς να ανατρέξει στον ιστότοπο: ayla.culture.gr.

- Στην ανάδειξη του τοπίου, της ιστορίας και του πολιτισμού (μνημεία, αλλά και γιορτές, εκδηλώσεις κ.ά.), των αγροτικών κοινοτήτων, ως τόπων που αξίζει να επισκεφτεί κανείς όχι μόνο για να τους δει, αλλά για να τους βιώσει ως εμπειρία (να γευτεί, να δει, να περπατήσει, να συμμετέχει κτλ.).
- Στην ανάδειξη σε ένα ευρύτερο κοινό της μουσικής και του χορού ως σημαντικών όψεων του πολιτισμού των αγροτικών κοινοτήτων, με τρόπο καινοτόμο και δημιουργικό, που να συμβάλλει σε μια πιο πλουραλιστική εικόνα της παράδοσης και της λαϊκής δημιουργίας.
- Στην ανάδειξη των προσίδιων χαρακτηριστικών των ελληνικών παραδοσιακών διατροφικών συστημάτων, κυρίως της λιτότητας του διατρέφεσθαι, της κοινωνικότητας του συμποσιασμού, του εορταστικού γλεντιού κτλ., ως σημαντικό συστατικό της νεοελληνικής ταυτότητας.
- Στην οργάνωση δράσεων για τον αγροτικό χώρο και τα αγροδιατροφικά προϊόντα του που να μην αναπαράγουν τη μορφή των διάφορων «τοπικών γιορτών», αλλά να αξιοποιούν, και κυρίως να εντάσσουν σε έναν συνολικό σχεδιασμό, τη γνώση και την αγάπη για τον τόπο όσων στελεχώνουν τα τοπικά λαογραφικά μουσεία και άλλους τοπικούς θεσμούς.
- Στην παραγωγή οπτικών τεκμηρίων, κειμένων κτλ. που να προβάλλουν τη νεότερη πολιτισμική εμπειρία των τοπικών κοινωνιών ειδικά του αγροτικού χώρου και να αναδεικνύουν τα προϊόντα και τους τόπους που τα παράγουν.
- Στη δημιουργία, σε συνεργασία με μουσειακούς οργανισμούς, εκπαιδευτικών προγραμμάτων που να σχετίζονται με την ανάδειξη και την προβολή του αγροδιατροφικού πολιτισμού του ελληνικού χώρου.
- Στον καινοτόμο αναπροσανατολισμό των τοπικών λαογραφικών μουσείων του αγροτικού χώρου, ώστε να ανανεώσουν τη λειτουργία τους, να αξιοποιήσουν την εκ μέρους τους γνώση των τοπικών πολιτισμών και να διευρύνουν τον ορίζοντα δημόσιας παρέμβασής τους.
- Στον σχεδιασμό και την εφαρμογή πολιτικών για την άυλη πολιτιστική κληρονομιά που θα συμβάλουν στην ανασυγκρότηση των τοπικών κοινωνιών του αγροτικού χώρου, σε μια περίοδο μάλιστα προϊούσας οικονομικής κρίσης.
- Στη δημιουργία και την προβολή μιας νέας περηφάνιας για τον τόπο και την ταυτότητά του με έναν τρόπο δυναμικό που να απαντά στις σύγχρονες ανάγκες.